

РЕШЕНИЕ

№ 22244

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6681** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. Л. П. срещу съдебно решение № 2318/17.05.2024 г. по н.а.х.д. № 12033/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 130 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-013849/10.07.2023 г., издадено от началник група в СДВР, ОПП – СДВР, с което на касатора:

-на основание чл. 175, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 2 месеца, за нарушение на чл. 91, ал. 3 ЗДвП,

-на основание чл. 185 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за нарушение на чл. 138, ал. 1 ЗДвП,

-на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Касаторът излага доводи за неправилност на решението, поради допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон. Твърди се нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като в НП не са индивидуализирани прецизно законните разпоредби, които са били нарушени виновно. Оспорва се приетата от СРС фактическа

обстановка, като се твърди, че липсата в шофьора на знание относно обстоятелството, че същият не управлява автомобил със статут на линейка прави несъставомерно от субективна страна извършеното от него нарушение. Излага аргументи, че съдът неправилно не кредитира показанията на св. П. в частта, в която описва влошеното си здравословно състояние като повод за използване на звуков и светлинен сигнал по време на движение. Моли съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП. Евентуално, моли съда да намали наложеното административно наказание и глоба. Претендира разноски за две инстанции.

Ответникът – началник група в СДРВ, отдел „Пътна полиция“ СДВР, не взема становище

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля – актосъставител Ч., свидетеля К. – присъствал при съставяне на АУАН и свидетеля П., допуснат по искане на жалбоподателя П. и писмените доказателства, представени с НП, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираните в НП нарушения по чл. 91, ал. 3 ЗДвП, чл. 138, ал. 1 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, като наказанието е индивидуализирано правилно.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение в частта с която е потвърдено НП по пункт 1 и пункт 2 е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав приема, противно на убеждението на касатора, че при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Правилно е приложен и материалният закон.

По отношение нарушението, посочено в т. 1 от НП:

Съответни на доказателствата по делото са изводите на районния съд, че касаторът е нарушил чл. 91 ал. 3 ЗДвП вр чл. 175, ал. 1, т. 2 ЗДвП, според който с лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. се наказва водач, който е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков

сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право. Съгласно нормата на чл. 91, ал. 1 ЗДвП, автомобилите и мотоциклетите, които при движението си подават едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя и/или червена светлина и специален звуков сигнал, са моторно превозни средства със специален режим на движение. В чл. 91, ал. 3 ЗДвП /в относимата към датата на извършване на нарушението редакция/ са изброени моторните превозни средства, които ползват специален режим на движение. По смисъла на ЗДвП и съгласно дефиницията, дадена в §6, т. 25 от ДР на ЗДвП, „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Съгласно §6, т. 28 от ДР на ЗДвП, „участник в движението“ е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя, като такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя. За да е доказано нарушението по чл. 91, ал. 3 ЗДвП, достатъчно е да се установи, че се използва светлинен и/или звуков сигнал от автомобил, различен от изброените в разпоредбата, както и светлинният и/или звуковият сигнал да може да се възприеме от контролните органи на ПП. От събраните по делото писмени и гласни доказателства е установено по несъмнен начин, че на посочената в АУАН и НП дата касаторът е управлявал товарен автомобил Форд Транзит, собственост на СДМЛ С. Лаб Солюшън ООД, като по време на движение на товарния автомобил е използван светлинен и звуков сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение, без да има право на това.

Видно от съдържанието на АУАН и НП, нарушението е достатъчно точно и ясно индивидуализирано словестно по време и място на извършване, като са описани в достатъчна степен обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка, следва да се отбележи, че не се споделя наведеното в касационната жалба възражение за допуснатото нарушение на чл. 57 ЗАНН, а именно липсата на конкретизация в цифровото изписване на нарушената правна норма на чл. 91, ал. 3 ЗДвП и нарушената хипотеза на чл. 175, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Както се посочи, в чл. 91, ал. 3 ЗДвП /в относимата редакция/ законодателят изчерпателно е посочил моторните превозни средства, ползващи специален режим на движение. С оглед цитираната норма, правилно районният съд е приел, че автомобилът на касатора е различен от изброените в разпоредбата, поради което няма как, а и не е необходимо, в НП да бъдат изброени всички цитирани в разпоредбата хипотези. Отделно от това, макар да не е посочено цифрово кое точно предложение на чл. 175, ал. 1, т. 2 ЗДвП е нарушено, ясно е предвид описанието на деянието за какво е ангажирана отговорността. Също така и по арг. от чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове „предложението“ не е нормативно предвидено за обозначаване на части от правната норма, поради което и непосочването по кое „предложение“ на посочената разпоредба е наложена глобата не обуславя извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност на НП. Правната квалификация на деянието в АУАН и НП като такава по чл. 91, ал. 3 ЗДвП е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение, като за нарушение на посочената разпоредба е предвидено налагането на административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лв.

Относно възражението за субективна несъставомерност на нарушението поради

незнание относено статута на автомобила, е необходимо да се посочи, че незнанието на правилата за движение по пътищата и задълженията, свързани с управление на МПС, не е основание за ненаказуемост на дееца. За да бъде едно деяние административно нарушение, то следва да е извършено виновно – чл. 6 ЗАНН. Деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Дори в случая да се приеме, че деянието не е извършено умишлено, тъй като М. П. не е присъствал при „получаване на номер“ на автомобила в СДВР – КАТ, то деянието е извършено при форма на вината – непредпазливост. Съгласно чл. 11, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН, деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице е доказана. Касаторът, като шофьор на линейка към С. С. Лаб Солюшън, за чиято регистрация като МПС със специален режим на движение е бил отговорен именно той, е бил длъжен да знае дали превозното средство, което управлява, е регистрирано като такова със специален режим на движение. Предвид изложеното, правилно и обосновано въззивният съд е приел възражението, че жалбоподателят е имал знанието, че автомобилът е бил регистриран, за защитна теза на санкционираното лице, която не се установява от събраните по делото доказателства. Изложеното важи и за мотивите на съда относно избора на лечебно заведение, различно от най-близкото такова. Настоящият състав на съда изцяло ги споделя, поради което не следва да ги преповтаря. Също, дори и да се приеме факта, че бащата на касатора има отпусната инвалидна пенсия, то това по никакъв начин не води до категоричен и неоспорим извод, че именно на посочената дата му е прилошало което е било повод да използва звуков и светлинен сигнал. Несъмнено обстоятелството на отпусната инвалидна пенсия сочи на известно влошено като цяло здравословно състояние, но не и че именно на посочената дата и час, бащата на касатора се е нуждаел от спешна медицинска помощ. След като МПС-то управлявано от касатора на посочената дата и час няма качеството на такова със специален режим на движение, то не може да ползва светлинен/звуков сигнал предназначен за моторни превозни средства с такъв режим.

По отношение нарушението, посочено в т. 2 от НП:

Визираната за нарушена разпоредба на чл. 138, ал. 1 ЗДвП предвижда, че на пътища, отворени за обществено ползване, се допускат превозни средства, които отговарят на изискванията на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови актове. В НП е конкретизиран и конкретният подзаконов нормативен акт, а именно издадената въз основа на ЗДвП Наредба № I-45/2000 г. на МВР. Видно от описанието на нарушението, МПС-то е с вградени сини специални светлини на тавана и е регистрирано като товарен автомобил, а не като специален. Ясно е за какво точно нарушение е санкциониран. Деянието е съставомерно по чл. 138 ал.1 от ЗДвП във вр Наредба № I-45/2000 г. на МВР. Предвид изложеното, административнонаказващият орган е констатирал нарушение по чл. 138, ал. 1 ЗДвП, като е съотнесъл фактите към хипотезата на правната норма, поради което неоснователно е възражението на касатора за допуснатото съществено процесуално нарушение при издаване на НП по пункт 2. В хода на съдебното следствие е установено по безспорен и несъмнен начин наличието на виновно извършено от касатора административно нарушение. Правилно АНО е приложил санкционната разпоредба на чл. 185 ЗДвП, съгласно която за

нарушение на този закон /ЗДвП/ и на издадените въз основа на него нормативни актове / Наредба № I-45/2000 г. на МВР/, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лв.

Не на последно място, наказанието по пункт 1 от НП , предвидено от закона за нарушението е правилно индивидуализирано по размер с оглед спазване принципа в чл. 27 ал.2 ЗАНН , поради което не следва да се ревизира. Наказанието по пункт 2 е в абсолютен размер.

Относно нарушението по чл. 100, ал. 1 т. 1 от ЗДвП:

С ДВ, брой 67 от 04.08.2023 г. е прието изменение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, с което е отменено задължението за носене от водачите на контролния талон към свидетелството за управление на МПС, респ. неносенето на същото е несъставомерно и не е предпоставка за образуване на административнонаказателно производство. Изменението е влязло в сила на 07.08.2023 г. и следва да бъде взето предвид от настоящата инстанция, предвид нормата на чл. 3 ал. 2 от ЗАНН, която предвижда императивно, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, да се прилага онази от тях, която е по- благоприятна за нарушителя. По - благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по - леки административнонаказателни последици или който изключва наказуемостта на даден вид деяния, определени дотогава като нарушения. След като новоприетата редакция на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП, предвиждаща наказуемост на водач на моторно превозно средство, който не носи само свидетелство за управление на моторно превозно средство, но не и на контролния талон към него, то същата представлява по-благоприятен за нарушителя закон и следва да бъде приложена.

Ето защо НП, в частта, в която касаторът е санкциониран за нарушение на чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП и му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева следва да бъде отменено, както и решението на районния съд в тази част, в която го е потвърдил в нарушение на материалния закон - касационно основание за отмяна по чл. 209, т. 3, предл. първо от АПК.В останалата част обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: Касаторът претендира разноски, представил е доказателства за платен адвокатски хонорар в размер на 580 лв. за пред СРС и 300 лв. за пред АССГ, тоест общо 880 лв. С оглед уваженото частично обжалване съобразно обжалваемия интерес е дължимо възстановяване на 68 лв. разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 2318/17.05.2024 г. по н.а.х.д. № 12033/2023 г. по описа на СРС, НО, 130 състав в ЧАСТТА с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-013849/10.07.2023 г., издадено от началник група в СДВР, ОПП –

СДВР, с което на М. Л. П. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и в частта за присъдените в полза на СДВР разноски И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 23-4332-013849/10.07.2023 г., издадено от началник група в СДВР, ОПП – СДВР, в ЧАСТТА с което на М. Л. П.:

-на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Л. П. сумата от 68 лева разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: